

дѣца съ отгьмнато бащинско наслѣдство, и сичко туй чрѣзъ нейнытъ рапорты. Грозданка бѣше неутѣшима, и ся обрѣче да ся поправи. „Вый сте вече много осталела за да ся поправите, и рѣче оррисницата: Погрѣшкытъ, които прави челоувѣкъ до дваесетѣтъ си години, сечиѣ и да иска да ги поправи неможе; азъ знаѣ само единъ лѣкъ на туй, а туй е да останете слѣпа, глуха и нѣма до десетъ години, и да прѣкарате сичко туй врѣме въ размышленіе на злочестіиѣ, които сте причинили.“ Грозданка не смѣше да ся съгласи на такъвъ единъ цѣръ, който ѣ ся виждаше толко страшенъ: тя ся обрѣче между туй, че ще пести за да постане мълчелива; но оррисница та ся обърна безъ да ѣ слуша, защото знаеше твърдѣ добрѣ, ча ако желаше тя отистина да ся поправи, щеше да земе други мѣрки. Свѣтътъ е пълнъ отъ такъвъ видъ хора, които думать: „Много ми е жалъ, че съмъ лакомъ, сърдитъ, лъжець; щѣ желая отъ се сърдце да ся поправѣ.“ Вѣроятно, че тѣ лъжѣтъ; защото ако имъ ся каже: „За да си поправише лакомството, нешрѣбва никога да прѣждаше, но да оставаше секога гладнички когашо ся дигнеше отъ яденіе; за да ся исцѣрише отъ гнѣва си, когашо ся разсърдише секой ижшъ шрѣбва да възложише на себе си едно голѣмо шриѣніе.“ Ако имъ ся каже да ся служѣтъ отъ тѣзи срѣдства, тѣ отговарятъ: „Туй е много мѣчно.“ Ще ся рѣче, че трѣбваше Богъ самъ да имъ стори чудо, та отведнѣжъ да ся поправѣтъ безъ да ся трудѣтъ. Ето какъ мислеше и Грозданка; но съ туй драгостно нѣщо не ся поправя челоувѣкъ. Като ся гнусеше отъ неѣ секой, който ѣ познаваше, тя безъ да глѣда на разумностьѣ си, на хубостьѣ си и на талантыѣ си рѣши ся да отиде за да живѣе на другъ странѣ. Тя